

Nr 246.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen med förslag till lag om ändrad lydelse av 9 § förordningen den 16 maj 1884 (nr 25) angående patent; given Stockholms slott den 10 maj 1940.

Under åberopande av bilagda, i statsrådet och lagrådet förda protokoll vill Kungl. Maj:t, jämlikt § 87 regeringsformen, föreslå riksdagen att antaga härvid fogat förslag till lag om ändrad lydelse av 9 § förordningen den 16 maj 1884 (nr 25) angående patent.

GUSTAF.

Fritiof Domö.

F ö r s l a g
till
L a g
om ändrad lydelse av 9 § förordningen den 16 maj 1884 (nr 25)
angående patent.

Härigenom förordnas, att 9 § förordningen den 16 maj 1884 angående patent skall hava ändrad lydelse på sätt nedan angives:

9 §.

Anmäla sig flera för erhållande av patent å samma eller väsentligen lika uppfinning, have den företråde, som först inkom till patentmyndigheten med så beskaffade ansökningshandlingar, att ansökningens föremål därav tydligt framgår.

Denna lag träder i kraft dagen efter den, då lagen enligt därå meddelad uppgift utkommit från trycket i Svensk författningssamling, men skall icke äga tillämpning vid bestämmande av företråde mellan patentansökningar, som dessförinnan inkommit till patentmyndigheten.

Utdrag av protokollet över handelsärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 19 april 1940.

N ä r v a r a n d e:

Statsministern HANSSON, ministern för utrikes ärendena GÜNTHER, statsråden PEHRSSON-BRAMSTORP, WESTMAN, WIGFORSS, MÖLLER, SKÖLD, QUENSEL, ERIKSSON, BERGQUIST, BAGGE, ANDERSSON, DOMÖ.

Efter gemensam beredning med chefen för justitiedepartementet anmäler chefen för handelsdepartementet, statsrådet Domö, fråga om *ändrad lydelse av 9 § förordningen den 16 maj 1884 (nr 25) angående patent* samt anför:

Kungl. Maj:t har förut denna dag på min hemställdan beslutat avlåta proposition till riksdagen angående anslag till främjande och nyttiggörande av vissa uppfinningar m. m. Bland annat avser propositionen inrättande av en statens uppfinnarnämnd med uppgift att främja och nyttiggöra uppfinningar och tekniska uppslag, vilka med hänsyn till deras möjlighet att med erforderlig snabbhet och rimliga medel tillgodose aktuella behov äro av värde för försvarsberedskapen eller folkförsörjningen. Vad sålunda föreslagits ansluter sig till ett betänkande i ämnet, som den 21 mars 1940 avgavs av särskilda utredningsmän. Detta betänkande innehåller även förslag till viss ändring i 9 § patentförordningen, för vilket jag nu torde få närmare redogöra.

Gällande hithörande bestämmelser m. m. Patentförordningens 4 § innehåller följande föreskrifter om patentansökning:

»1 mom. Den, som vill erhålla patent, skall till patentmyndigheten ingiva eller i betalt brev insända skriftlig ansökan samt därvid foga

beskrivning i två exemplar över uppfinningen och de ritningar, som erfordras för att tydliggöra beskrivningen, jämväl i två exemplar, ävensom, där sådant behöves, modeller, varuprov och dylikt.

Ansökningen skall innehålla uppgift om sökandens namn, yrke och postadress samt uppfinningens benämning.

Beskrivningen skall vara så tydlig och fullständig, att sakkunnig person bör kunna med ledning därav utöva uppfinningen. Däri skall bestämt angivas vad sökanden anser vara det nya i uppfinningen.

Är sökanden ej boende inom riket, foga han vid ansökningen jämväl fullmakt för ett inom riket bosatt ombud att i allt vad patentet angår för honom svara.

Sökes patent å flera uppfinningar, varde särskilda ansökningshandlingar för vardera ingivna.

2 mom. Uppgiver sökanden annan såsom uppfinnare, skall sökanden förete handling, som visar, att han är dennes rättsinnehavare.

3 mom. Därför ätlige sökanden att bifoga en avgift (ansökningsavgift) av femtio kronor.»

Ytterligare föreskrifter om ansökningshandlingarna finnas i Kungl. Maj:ts kungörelse den 31 december 1895 (nr 105 s. 1) angående beskaffenheten av de handlingar, som i patentärenden inlämnas.

En patentansökning, som från början är i ett eller annat avseende ofullständig, kan senare kompletteras. I sådant fall framställer patentmyndigheten enligt 5 och 6 §§ patentförordningen skriftlig anmärkning med föreläggande för sökanden att inom viss tid skriftligen yttra sig över anmärkningen och avhjälpa förefintlig brist. Om yttrande icke inkommer inom den föreskrivna tiden, avföres visserligen ansökningsen, men sökanden kan återuppliva den genom att inom fyra månader från utgången av nämnda tid inkomma med yttrande och en återupplivningsavgift av tjugofem kronor.

Det förhållandet, att en ansökning från början varit ofullständig, kan dock stundom lända sökanden till men i förhållande till andra ansökningar. I 9 § patentförordningen stadgas, att om flera anmäla sig för erhållande av patent å samma eller väsentligen lika uppfinning, skall den hava företräde, som först inkom till patentmyndigheten med fullständiga ansökningshandlingar. En senare inkommen ansökning kan sålunda komma att få företräde framför en tidigare inkommen, som från början var i ofullständigt skick.

Inneböörden av 9 § torde icke vara fullt klar; olika tolkningar kunna tänkas. I det 1878 avgivna betänkande, som i huvudsak legat till grund för vår nuvarande patentförordning, talades i motsvarande stadgande om »behöriga ansökningshandlingar». Ändringen till »fullständiga ansökningshandlingar» skedde i enlighet med en hemställan av vissa ledamöter av högsta domstolen vid dess granskning av förslaget. Med ändringen skulle enligt dessa ledamöter markeras, att »endast ansökningshandlingarnas formella beskaffenhet kunde vara av betydelse vid fråga om företrädesrätten». Andra ledamöter av högsta domstolen riktade även kritik mot uttrycket »behöriga ansökningshandlingar» och ansågo lagrummet höra ändras så, att därigenom uttrycktes, att den skulle hava företräde, som först fullgjort allt vad första stycket i 4 § av förslaget innehöle. I sistnämnda stadgande var föreskrivet, att vid ansökan om patent skulle fogas såväl tydlig och fullständig samt av erforderliga ritningar, modeller och varuprov åtföljd beskrivning över uppfinningen som ock stadgad avgift för första patentåret.

Patent- och registreringsverket har icke i sin praxis givit uttrycket »fullständiga ansökningshandlingar» sådan innebörd, att därunder skulle innefattas samtliga i 4 § patentförordningen angivna ansökningsbilagor. Man skiljer vid behandlingen mellan olika formella brister. Om ärende är i sådant skick, att det ej kan göras till föremål för teknisk granskning, eller om föreskriven ansökningsavgift ej inkommit, delgiver ämbetsverkets sekreterare sökanden föreliggande anmärkningar i ett s. k. kort föreläggande. Detta skall besvaras inom en månad, och anstånd med svaret kan under normala förhållanden ej påräknas; under nuvarande krigstid har emellertid ansetts kunna givas anstånd även vid sådant föreläggande, när detta påkallats på grund av krigsför-

hållandena. Föreligga däremot icke sådana brister, som nu berörts, överlämnas ansökningen till teknisk granskning, och eventuella formella anmärkningar — t. ex. att beskrivning eller ritning endast inkommit i ett exemplar eller att ombudsfullmakt eller överlåtelsehandling saknas, där sådan erfordras — delgivas sökanden tillsammans med de materiella anmärkningar, till vilka granskningen kan giva anledning. I anslutning till denna uppdelning torde inom ämbetsverket anses, att endast brister av förstnämnda slag äro av betydelse, när det gäller att enligt 9 § patentförordningen bestämma företrädet mellan flera patentansökningar.

Den s. k. patentlagstiftningskommittén avgav år 1919 ett betänkande med förslag till lag om patent m. m., som i 16 § första stycket innehöll följande stadgande: »Har beskrivning över uppfinning, varå patent sökes, samt ritning, där utan sådan ansökningens föremål icke kan bestämmas, icke då ansökningen gjordes utan först senare inlämnats, skall ansökningen anses hava inkommit till patentmyndigheten, då beskrivningen och i förekommande fall ritningen inlämnades.»

Kommittén framhöll i motiveringen till detta stadgande, att det hade betydelse ej endast vid kollision mellan olika ansökningar utan även i fråga om den tid, inom vilken nyhethinder kunde uppkomma samt föranvändarrätt grundläggas. Det vore enligt förslaget ej nödvändigt, för att rättsverkan i detta avseende skulle inträda, att beskrivningen vore i det skick, att den kunde godkännas. En beskrivning endast i form av patentanspråk kunde vara tillfyllest och likaså en beskrivning, som ej avslutades med anspråk. Ett sådant fall kunde tänkas, att en sökande, eventuellt i samband med begäran om prioritetsrätt, i en icke av beskrivning åtföljd ansökning förklarade, att den skulle avse samma sak som en viss utländsk patentansökning eller ett visst utländskt patent, och senare styrkte innehållet i denna ansökning eller detta patent. Kommittén hade icke funnit anledning att ens för dylikt fall låta ansökningen gälla såsom inkommen, förrän beskrivning inlämnats. Handling på främmande språk skulle icke heller kunna godtagas som beskrivning. — Lagförslaget torde innebära, att den omständigheten, att ansökningsavgift icke från början erlagts, ej i och för sig skulle medföra någon rättsförlust för sökanden.

Mot kommitténs förslag i 16 § första stycket framfördes kritik bland annat av svenska patentombudsforeningen i avgivet yttrande. Foreningen framhöll bland annat, att identifiering av den avsedda uppfinningen stundom kunde vara möjlig, även om icke beskrivning på svenska språket ingivits. Uppfinningens innebörd kunde exempelvis framgå enbart av en ritning, en modell eller en beskrivning på främmande språk. — Liknande synpunkter framfördes av jernkontoret.

Utredningsmännens förslag. Utredningsmännens förslag till ändring i 9 § patentförordningen sammanhänger i viss mån med deras tidigare omförmälda, av Kungl. Maj:t godtagna förslag om inrättande av en statens uppfinnarnämnd. I anslutning till sistnämnda förslag framhålla utrednings-

männen vikten av att uppfinnarnämnden åtnjöte uppfinnarnas fulla förtroende och att deras uppslag och uppfinningar där kunde prövas utan risk för obehörigt utnyttjande och ekonomisk förlust. Utredningsmännen uttala i samband därmed, att det syntes lämpligt att nämnden, när till densamma inkomme ett uppslag, som syntes kunna utgöra en patenterbar uppfinning, anmodade förslagsställaren att snarast söka patent å uppfinningen; åtminstone gällde det, om förslagsställaren önskade ersättning. Emellertid innebure, anföra utredningsmännen, stadgandet i 9 § patentförordningen, om patent- och registreringsverkets i det föregående berörda praxis vore riktig, vissa risker för den uppfinnare, som av nämnden hänvisades att söka patent. Han åtnjöte gentemot andra patentsökande endast företräde från den tidpunkt, då han inkommit med »fullständiga ansökningshandlingar», varunder då även innefattades erläggande av 50 kronor i ansökningsavgift. Men en uppfinnare kunde vara obenägen att erlægga denna avgift, innan han ännu visste, om hans uppfinning kunde finna användning.

Utredningsmännen anföra vidare:

Olika utvägar att komma till rätta med denna olägenhet kunde tänkas. Det kunde ifrågasättas att införa sådana regler, att mindre bemedlade uppfinnare, som hänvände sig till nämnden, erhöle visst uppskov med erläggande av ansökningsavgift. En reglering av nu angiven innebörd syntes dock knappast utgöra en fullt tillfredsställande lösning. Förmånen skulle då bliva begränsad till sådana sökande, som vid prövning kunde anses vara mindre bemedlade. Flertalet sökande skulle härigenom ställas utanför, och prövningen skulle föranleda åtskilligt besvär både för den prövande myndigheten och för de sökande.

Det kunde i detta sammanhang framhållas, att nuvarande praxis angående de patenträttsliga konsekvenserna av underlåtenhet att från början erlægga ansökningsavgift redan tidigare föranlett kritik. Det torde kunna ifrågasättas, om bärande skäl för denna praxis föreläge. Det skulle för uppfinnare i allmänhet — ej blott mindre bemedlade eller sådana, som vände sig till den nu föreslagna nämnden — utgöra en avsevärd förmån att kunna söka patent å olika uppslag och därefter erhålla visst rådrum för bestämmande, i vad mån skäl föreläge att genom erläggande av ansökningsavgift fullfölja ansökningarna, utan att sökanden behöfve riskera, att under mellantiden inkomna ansökningar skulle få företräde.

Det skulle visserligen kunna göras gällande, att en sådan förmån för de sökande kunde leda till att patentmyndigheten bleve översvämmad av ansökningar, som kunde betecknas såsom okynnesansökningar, varigenom myndigheten skulle vållas besvär samt medsökande och den utomstående allmänheten kunde tillskyndas förfång. Olägenheterna syntes dock kunna motverkas genom att den tid, inom vilken ansökningsavgift skulle erläggas, gjordes relativt kort och genom att ansökning icke upptoges till närmare teknisk granskning, förrän ansökningsavgiften inkommit. Sistnämnda regel syntes påkallad redan ur fiskalisk synpunkt. Vidare kunde det vara lämpligt att uttryckligen föreskriva, att ansökning endast finge företräde gentemot andra ansökningar från den tidpunkt sådana ansökningshandlingar föreläge, att den sökta uppfinningen kunde tydligt identifieras.

Utredningsmännen hade därför kommit till det resultatet, att en ändring och precisering av 9 § patentförordningen lämpligen borde genomföras. Vissa betänkligheter kunde måhända göra sig gällande mot att i detta samman-

hang vidtaga en ändring i patentförordningen av sådan mera allmän räckvidd. Särskilt skulle detta kunna sägas vara fallet, enär utredning rörande helt ny patentlagstiftning för närvarande påginge, därvid syftet även vore att genom gemensamma överläggningar mellan delegerade från Danmark, Finland, Norge och Sverige söka uppnå likformighet mellan dessa länder i väsentliga delar beträffande patentlagstiftningens huvudgrunder. Utredningsmännen hade emellertid från 1938 års patentutredning, som utförde denna utredning, inhämtat, att avsikten icke vore att i en kommande svensk patentlag i oförändrad form bibehålla stadgandet i 9 § patentförordningen, som icke hade motsvarighet i övriga nordiska länder. Vid sådant förhållande syntes man utan föregripande av den pågående patentutredningen kunna vidtaga den avsedda ändringen i nämnda paragraf. Utredningsmännen hade för övrigt samrått med 1938 års patentutredning om utformningen av denna ändring.

Utredningsmännen hava i anslutning till det här anförda föreslaget, att i 9 § patentförordningen skulle, med ändring av nuvarande stadgande, föreskrivas, att om flera anmälde sig för erhållande av patent å samma eller väsentligen lika uppfinning, den skulle äga företräde, som först inkomme till patentmyndigheten med så beskaffade ansökningshandlingar, att ansökningens föremål, d. v. s. det för uppfinningen väsentliga, därav tydligt framginge.

Till närmare motivering av den föreslagna lagändringen anföras utredningsmännen följande:

Liksom för närvarande komme enligt förslaget 9 § patentförordningen att endast reglera företrädet mellan olika patentansökningar och att icke hava betydelse för frågan om nyhetshinder eller föranvändarrätt. Ej heller rubbades genom förslaget vad som för närvarande gällde om att ansökning kunde enligt 25 § patentförordningen åtnjuta prioritet från tiden för ansökning i främmande land.

Enligt förslaget bleve det vid kollision mellan patentansökningar i och för sig utan betydelse, när ansökningsavgift erlagts för de olika ansökningshandlingarna. Bestämmande för företrädet bleve tidpunkten för ingivande av ansökningshandlingar, av vilka ansökningens föremål tydligt framginge. Det fordrades enligt förslaget, att den avsedda uppfinningen tydligt kunde identifieras genom det föreliggande materialet. Detta krav måste med styrka upprätthållas, om ej orättvisor skulle uppkomma. Genom förslaget avsåges icke någon ändring i nuvarande praxis angående ändringar i ansökningshandlingarna under ärendets behandling. Om därvid infördes något, som patentmyndigheten ej ansåge böra få ingå i den ursprungliga ansökningen, skulle sökanden alltså liksom för närvarande vara hänvisad att efter utbrytning göra det tillkomna till föremål för särskild ansökning, för vilken företrädesrätt endast kunde räknas från den tidpunkt, då tillägget infördes i den ursprungliga ansökningen.

Med förslaget avsåges å andra sidan, att företrädesrätt tillkomme en ansökning från den tidpunkt, då den avsedda uppfinningen kunde tydligt identifieras genom det föreliggande materialet, oavsett i vilken form detta vore för handen. I främsta rummet komme här beskrivningen i betraktande, därvid — såsom patentlagstiftningskommittén framhållit — en beskrivning kunde vara tillfyllest, som ej avslutades med patentanspråk eller som endast bestode av patentanspråk. Hänsyn syntes vidare böra tagas ej blott till beskrivning på svenska språket. En beskrivning på främmande språk

borde kunna grundlägga företrädesrätt enligt 9 §, om den vore avfattad på sådant språk, som allmänt förstodes inom patentmyndigheten, nämligen danska, norska, engelska, franska eller tyska.

Det syntes emellertid icke böra vara obetingat nödvändigt, att uppfinningen kunde identifieras genom beskrivning eller därmed jämförlig handling. Stundom, ehuru kanske mera undantagsvis, torde enbart en ritning utan tillhörande beskrivning kunna giva tillräcklig upplysning om det för uppfinningen väsentliga. Någon gång kunde kanske detsamma gälla om en modell. Uttrycket »ansökningshandlingar» vore avsett att givas så vidsträckt innebörd, att det vore tillämpligt även i sistnämnda fall.

Avsikten vore icke, att efter genomförande av den nu föreslagna ändringen i 9 § patentförordningen skulle inträda någon rubbning beträffande patent- och registreringsverkets förut omförmälda praxis i fråga om s. k. korta förelägganden. Sådana skulle liksom för närvarande givas *dels* i ärenden, som ej vore i sådant skick, att de kunde göras till föremål för teknisk granskning, och *dels* i ärenden, där ansökningsavgift ej inkommit. I motsats mot nuvarande tillvägagångssätt skulle emellertid sådana ansökningar, som i och för sig kunde tekniskt granskas men där ansökningsavgift ej inkommit, remitteras till vederbörande tekniska granskare, så att denne finge kännedom om ansökningarna och kunde bevaka deras företrädesrätt gentemot kolliderande ansökningar. Däremot skulle, såsom tidigare berörts, den egentliga tekniska granskningen icke påbörjas, förrän ansökningsavgift inkommit. Det torde ankomma på patent- och registreringsverket att utfärda erforderliga bestämmelser i nu ifrågavarande avseenden.

Det hade redan nämnts, att enligt patent- och registreringsverkets praxis korta förelägganden skulle besvaras inom en månad och att anstånd med besvarandet under vanliga förhållanden ej kunde påräknas. Ej heller härutinnan torde någon generell ändring vara erforderlig. Det vore ur flera synpunkter önskvärt, att ansökningsavgift inkomme snarast möjligt efter ansökningen. En tidsfrist av en månad för ansökningsavgiftens erläggande torde under normala tider i regel vara tillräcklig. I vissa fall kunde naturligtvis en utsträckning av tiden vara motiverad, men patent- och registreringsverket hade då möjlighet att efter omständigheterna medgiva anstånd. Speciell anledning att medgiva anstånd med besvarande av föreläggande om inbetalning av ansökningsavgiften måste ämbetsverket anses hava, när det gällde uppfinningar, som vore föremål för prövning av uppfinnarnämnden. Det syntes kunna förväntas, att ämbetsverket utan särskilt stadgande i sådana fall skulle medgiva anstånd i erforderlig utsträckning. Då avsikten vore, att nämnden skulle bedriva sitt arbete med all skyndsamhet, torde dock icke några längre anstånd bliva erforderliga av här ifrågavarande anledning.

Om ett föreläggande om ansökningsavgiftens erläggande icke besvarades inom föreskriven tid, skulle ansökningen enligt 6 § patentförordningen — liksom vid underlåtet besvarande av andra förelägganden — avföras av patentmyndigheten. Sökanden hade då rätt att återuppliva ansökningen genom att inom fyra månader inkomma med yttrande och en återupplivningsavgift av 25 kronor. Den sökande, som lämnat sin ansökning obetald, kunde alltså på detta sätt indirekt skaffa sig ytterligare fyra månaders respit, men måste då erlagga 25 kronor utöver den vanliga ansökningsavgiften av 50 kronor. Sistnämnda påföljd torde innebära en viss garanti mot att denna möjlighet i alltför stor utsträckning toges i bruk, vilket onekligen skulle medföra olägenheter.

Den föreslagna ändringen i 9 § patentförordningen torde alltså icke medföra behov av förändringar på andra punkter i gällande patentförfattningar. Ändringen torde böra träda i kraft snarast möjligt. Den torde lämpligen

icke böra äga tillämpning vid bestämmande av företräde mellan ansökningar, som inkommit till patent- och registreringsverket före ikraftträdandet.

Yttranden. Över utredningsmännens betänkande hava, efter remiss, yttranden avgivits av statskontoret, kommerskollegium, patent- och registreringsverket, chefen för försvarsstaben, statens industrikommission, statens livsmedelskommission, ingenjörsvetenskapsakademien, Sveriges industriförbund, forskningens beredskapsorganisation, svenska teknologföreningen, svenska uppfinnareföreningen, svenska patentombudsföreningen och uppfinnarekontoret. Kommerskollegium har bifogat yttrande från jernkontoret.

Utredningsmännens förslag till ändring i 9 § patentförordningen har i samtliga yttranden i huvudsak tillstyrkts eller lämnats utan erinran. Följande yttranden må här återgivas.

Kommerskollegium ifrågasätter, huruvida ej den föreslagna lydelsen av 9 § patentförordningen borde så förtydligas, att därav mera klart framginge, att ej endast »handlingar» i inskränkt mening utan också olika slags avbildningar och modeller kunde tjäna till belysning av en uppfinnings innebörd. Detta önskemål kunde måhända tillgodoses genom följande omformulering av bestämmelsen: »Anmäla sig flere för erhållande av patent å samma eller väsentligen lika uppfinning, have den företräde, som först inkom till patentmyndigheten med så beskaffad ansökning, att därav, jämte ansökningen samtidigt åtföljande bilagor, tydligt framgår föremålet för ansökningen.»

Patent- och registreringsverket, som förklarar sig icke hava någon erinran mot lagförslaget, har framhållit, att i betänkandet uttalades förväntan, att ämbetsverket utan särskilt stadgande skulle medgiva anstånd i erforderlig utsträckning med besvarande av s. k. korta förelägganden om erläggande av ansökningsavgift, när det gällde uppfinningar, som vore föremål för prövning av uppfinnarnämnden. Enligt ämbetsverkets uppfattning borde för anstånd i sådana fall dock i regel krävas, att nämnden i en eller annan form tillstyrkt, att anstånd skulle medgivas.

Svenska patentombudsföreningen uttalar, att den föreslagna ändringen av 9 § patentförordningen i vissa avseenden syntes kunna giva anledning till icke önskvärda tolkningar. Föreningen ifrågasätter därför, om icke följande formulering vore att föredraga: »Anmäla sig flere för erhållande av patent å samma eller väsentligen lika uppfinning, have den företräde, som i ansökning till patentmyndigheten först inkommit med sådana upplysningar, att uppfinningens beskaffenhet med ledning därav med säkerhet kan utrönas.»

Den föreslagna lagändringen föranledes, såsom nämnts, närmast av förslaget om inrättande av en statens uppfinnarnämnd med de uppgifter, som av Kungl. Maj:t i annat sammanhang förordats. Ändringen är emellertid

*Departementets
chefen.*

även ägnad att i viss mån tillgodose tidigare på sina håll utan samband med de nu föreliggande spörsmålen framförda krav på lättnader i patentförordningens avgiftsbestämmelser. Den synes i betraktande härav motiverad, oavsett huruvida uppfinnarnämnden kommer till stånd eller icke. Med hänsyn till vad i ärendet blivit upplyst torde betänkligheter mot att nu vidtaga en dylik enstaka ändring i patentförordningen icke möta, ehuru för närvarande pågår utredning om allmän revision av patentlagstiftningen.

Den av utredningsmännen föreslagna lagtexten, som i flertalet yttranden lämnats utan anmärkning, torde böra godtagas. I anledning av de invändningar, som från ett par håll riktats mot förslagets avfattning, må framhållas, att ordet »ansökningshandlingar» ingår i 9 § redan i dess nuvarande lydelse. Jag ansluter mig till utredningsmännens uttalande att åt detta ord måste givas så vidsträckt innebörd, att därunder innefattas även exempelvis modell. Sådan innebörd har nämnda ord även i 7 § patentförordningen.

Utredningsmännens motivering till lagförslaget har ej heller i övrigt givit mig anledning till erinran. Patent- och registreringsverket har i sitt yttrande särskilt upptagit frågan om medgivande av anstånd med besvarande av ämbetsverkets s. k. korta förelägganden om erläggande av ansökningsavgift, när det gäller uppfinningar, som äro föremål för prövning av uppfinnarnämnden. Ämbetsverkets framhållande av att för anstånd i sådana fall i regel bör krävas, att nämnden i en eller annan form tillstyrkt dylikt anstånd, torde icke strida mot vad utredningsmännen på denna punkt avsett. Tillstyrkan av nämnden torde kunna lämnas i enkla former, så att större besvär och tidsspillan ej behöver uppkomma.

Föredraganden hemställer, att lagrådets yttrande över ett i överensstämmelse med vad nu anförts utarbetat förslag till *lag om ändrad lydelse av 9 § förordningen den 16 maj 1884 (nr 25) angående patent*, av den lydelse bilaga¹ till detta protokoll utvisar, måtte för det i § 87 regeringsformen omnämnda ändamålet inhämtas genom utdrag av protokollet.

Till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställan lämnar Hans Maj:t Konungen bifall.

Ur protokollet:

Nils Sehlberg.

¹ Denna bilaga, vilken är likalydande med det vid propositionen fogade lagförslaget, har här uteslutits.

Utdrag av protokollet, hållet i Kungl. Maj:ts lagråd den 6 maj 1940.

Närvarande:

justitieråden EKLUND,
LAWSKI,
VON STEYERN,
regeringsrådet HJÄRNE.

Enligt lagrådet den 3 maj 1940 tillhandakommet utdrag av protokoll över handelsärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet den 19 april 1940, hade Kungl. Maj:t förordnat, att lagrådets utlåtande skulle för det i § 87 regeringsformen omförmälda ändamålet inhämtas över upprättat förslag till lag om ändrad lydelse av 9 § förordningen den 16 maj 1884 (nr 25) angående patent.

Förslaget, som finnes bilagt detta protokoll, föredrogs inför lagrådet av byråchefen Åke von Zweigbergk.

Lagrådet lämnade förslaget utan erinran.

Ur protokollet:
G. Lindencrona.

Utdrag av protokollet över handelsärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 10 maj 1940.

N ä r v a r a n d e:

Statsministern HANSSON, ministern för utrikes ärendena GÜNTHER, statsråden PEHRSSON-BRAMSTORP, WESTMAN, WIGFORSS, MÖLLER, SKÖLD, QUENSEL, ERIKSSON, BERGQUIST, BAGGE, ANDERSSON, DOMÖ.

Chefen för handelsdepartementet, statsrådet Domö, anmäler efter gemensam beredning med chefen för justitiedepartementet lagrådets den 6 maj 1940 avgivna utlåtande över det den 19 april 1940 till lagrådet remitterade förslaget till lag om ändrad lydelse av 9 § förordningen den 16 maj 1884 (nr 25) angående patent samt hemställer, att förslaget, som av lagrådet lämnats utan erinran, måtte jämlikt § 87 regeringsformen genom proposition föreläggas riksdagen till antagande.

Med bifall till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdade hemställen förordnar Hans Maj:t Konungen, att proposition av den lydelse, bilaga vid detta protokoll utvisar, skall avlåtas till riksdagen.

Ur protokollet:

Sven Persson.